

Homenets sota mínims

La trama. Barcelona, ara. Una mostra gens lluida de mascles entre els 40 i 50 anys, que s'han quedat sense munició o amb la pólvora molla.

La pel·lícula. Cesc Gay (Barcelona, 1967) i el seu fidel escuder, el guionista Tomàs Aragay, carreguen tintes disparant contra el terrat masculí. ¿A què ve a tomb semblant descàrrega en la línia de flotació? Seria una total i fragant, masoquista, contradicció autopunitiva si no fos que el 80% del públic que passa per taquilla són senyores fèmines...acompanyades (o no) dels respectius senyors. Per tant, la comèdia sentimental posa en crisi un seguit d'homes més que derrotats en la incruenta guerra de sexes, que juguen en camp contrari. Sota l'estela referencial d'un Woody Allen anys 70-80, aquests monòlegs a duo que és la funció (gairebé teatral)

d'aquests pobres putes xops sota la pluja i amb aigua a bots i barrals a les sabates, pidolant patètiques segones oportunitats, estúpids en carn viva xerrant amb l'amant de l'esposa, marcant paquet amb la nimfomana oficial de l'oficina, patint les xafarderies conjugals pròpies de qualsevol relació fraternal entre suposats amics... En fi, aquest *flash* generacional d'uns peterpans babaus, ens ofereix l'intimista retrat de vuit mascles en situació de rendició incondicional. M'atreviria a dir que com l'Artur Mas davant

l'Àlicia Sánchez-Camacho. ¿Què no? Temps al temps. En tot cas, cinema al servei de la paraula estricta, dels diàlegs de sords enmig de situacions que freguen l'absurd existencial, d'uns duels interpretatius de gran nivell al costat d'altres que voregen el naufragi, d'una posada en escena urbana i sintètica, és a dir, funcional, i d'un conjunt de temàtiques psicologistes amb regust a resclosit, a sofà psiquiàtric de quan Sigmund Freud més que vienès, és un brioix agràit. Ves per

Una pistola en cada mano

Director: Cesc Gay.
Intèrprets: Javier Cámara. Espanya, 2012.
89'. JC Alpicat, Lauren Lleida. 7 desembre.

on, una agradable comèdia que fa felices les dones en la mesura que estúpids els homes.

La imatge. Javier Cámara somicant a la porta del wàter, mentre Clara Segura es pixa, de riure?, a l'altre cantó.

La frase. "No sóc aquella gosa perdulària que tu vas ignorar durant anys", exclama Candela Peña fotent-se'n del guaperes Eduardo Noriega. És qüestió d'esperar: la venjança se serveix en calent.

La recomanació. Ideal per a dones i homes en treva.